

Véronique DUCHÂTEAU

Nisipul , și Crucea

REGINA PIERDUTĂ

Traducere din limba franceză de
Oana Calen

DOXOLOGIA
Iași, 2024

Cuprins

Partea I. Pe treptele palatului

Episodul 1	19
Episodul 2	27
Episodul 3	33
Episodul 4	39
Episodul 5	45
Episodul 6	55

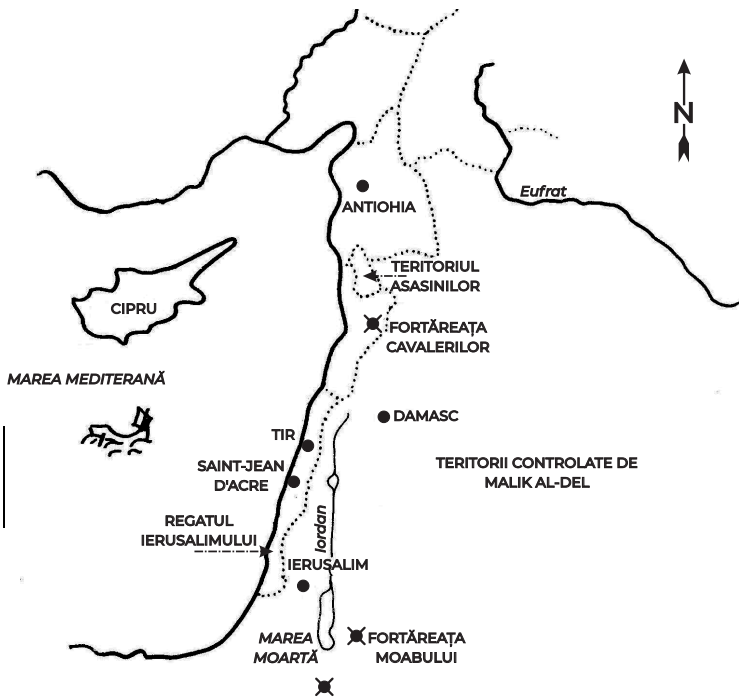
Partea a II-a. Doamna de Tyr

Episodul 1	61
Episodul 2	67
Episodul 3	73
Episodul 4	79
Episodul 5	85
Episodul 6	91

Partea a III-a. Piatra din pustie

Episodul 1	103
Episodul 2	111
Episodul 3	119
Episodul 4	125
Episodul 5	131

Episodul 6	135
Episodul 7	141
Episodul 8	147
Episodul 9	153
Episodul 10	159
Epilog	167
<i>Anexe</i>	169
<i>Lexic</i>	171
<i>Note despre câteva personaje care apar în text</i>	175

ȚARA SFÂNTĂ
LA ÎNCEPUTUL SECOLULUI AL XIII-LEA

*Pentru Louis-Emmanuel, Marie și Hermine,
care își doreau o poveste
cu cavaleri.*

Episodul 3

Anul Domnului 1172, Cetatea Ierusalimului, Țara Sfântă

A doua zi după nașterea micuței prințese, toate doamnele de la curtea Ierusalimului și-au dat întâlnire în camera tinerei mame. I-au făcut cel mai frumos compliment. În cele din urmă, Marie îndrăzni să spună:

— *În sfârșit, este o fetiță! O fetiță!*

O liniște stânjenitoare urmă vorbăriei acestor doamne. Atunci, soția unui baron, mamă a numeroase fete, luă cuvântul:

— *Liniștiți-vă și priviți bine la fiica dumneavoastră: aceste gene lungi, aceste degete fine, acest păr deja mătăsos, cu siguranță va fi foarte frumoasă, mai frumoasă decât sora ei vitregă Sybille.*

După plecarea lor, Marie se gândi din nou la această predicție despre frumusețea fetei sale și, fără să știe de ce, o urmă de neliniște îi străbătu mintea.

Anul Domnului 1207, Cetatea Saint Jean d’Acre, Țara Sfântă

O mică urmă de neliniște îmi străbătu mintea. Iar ce se întâmpla în vecinătatea hanului nu făcea decât să confirme acest sentiment. Două sau trei siluete nu-mi spuneau nimic semnificativ: săbii tăioase și furci grele depășeau vizibil cape întunecate. Deasupra ușii atârna silueta unui delfin, decupat grosolan într-o bucată de metal pe o placă de metal. Vântul îl mișca ușor, provocând un scârțâit de lanț ruginit, nu prea primitor. Mă întrebam de ce s-a dorit organizarea întâlnirii cu un fost șef al gărzilor de la palat într-un astfel de loc. Am descălecat în fața porții principale de la han. Îndată, un tinerel firav se grăbi să apuce hățurile cailor noștri:

— Domnii mei, nu vă temeți, voi avea eu grijă de cai.

Gontran scoase repede o monedă din desaga sa:

— Pari să fii un băiat curajos: îți promit moneda asta frumoasă dacă le dai apă și un pumn de ovăz. Dar ține-i gata de plecare.

— Contați pe mine, domnul meu!

Apoi tovarășul meu împinse cu curaj ușa hanului și intră. Am remarcat că, sub haina sa pusesese o mână pe sabie. Interiorul era întunecat, un foc de șemineu ardea încet, un miros de supă se amesteca cu mirosul vinului acru. Sosirea noastră trecu neobservată. Gontran se îndreptă rapid spre masa din dreapta șemineului,

care nu era ocupată de nimeni din fericire. Din acel colț, în penumbră puteam cu ușurință să urmărim ușa. Am comandat două hidromeluri la o hangiță obosită. Pentru prima dată, eram față către față cu Gontran. Era mai înalt și mai mare în umeri decât mine. Privirea sa francă și directă îmi plăcu.

— Ești *poulain*? l-am întrebat eu.

— Nu, m-am născut în Occident.

Anticipându-mi întrebările, explică:

— Sunt mezinul familiei. Am acceptat să o însoțesc pe mama în pelerinaj la Ierusalim. Acolo a și murit. Așadar am decis să rămân în Orient și să-mi pun sabia în slujba regatului.

— Și legat de cancelar, am spus eu. Cum ai intrat în slujba sa?

— A fost o întâlnire, apoi o alta, Țara Sfântă e mică.

— Dar destul de mare încât să dispară o regină.

Această remarcă ne aminti amândurora motivul prezenței noastre aici.

— Să fim discreți, îmi șopti el cu jumătate de gură.

Începu o lungă așteptare. În jurul nostru se jucau partide de zaruri, prietenii sau asociații râdeau zgomotos sau se certau. Hangița trecea de la o masă la alta târându-și tot mai greu picioarele. Câteodată mai vărsa o carafă, ceea ce stârnea nemulțumiri și agasare: eram departe de ambianța rafinată de la curte. Afară, soarele se stingea tot mai mult. De fiecare dată când ușa se deschidea, aruncam o privire peste cupa noastră,

dar niciun bărbat cu pană la pălărie nu trecea pragul. Începeam să mă îngrijorez serios și i-am spus într-un sfârșit tovarășului meu:

— Porțile orașului se vor închide curând! Nu vreau să dorm aici.

— Nu vă faceți griji pentru asta, îmi răspunse el. Dar părea tot mai îngrijorat și el.

Deodată, auzirăm un țipăt ascutit de femeie, apoi se iscă o zarvă mare afară, în fața hanului. O rumoare se răspândi de la o masă la alta. Unii bărbați plecară în grabă de la locurile lor. Afară zăcea un trup, întins pe stradă, cu o sabie ruptă în două lângă el. Pe măsură ce ochii mei se obișnuiau cu întunericul, distingeam mai bine scena: era vorba de un bărbat cu părul grizonant, purta haine bune și ghete frumoase de piele, dar dubletul* lui era pătat cu sânge. Pălăria sa decorată cu o pană alunecase la câțiva pași de el. Îndepărându-i pe trecătorii care priveau, Gontran se aplecă spre victimă. Îi vorbi:

— Sire, mă auziți? Unde sunteți rănit?

În jurul nostru comentariile curgeau:

— E mort!

— Lovitură de pumnal!

— Și chiar în inimă! Cel care a făcut asta știa ce face!

Gontran se ridică:

* Dubletul era un articol vestimentar folosit de bărbații ce aparțineau unei clase sociale de mijloc-superioară (n.t.).

— Nu are rost să mai stăm, îmi spuse el, e mort. Să mergem.

Băiețandrul ne dădu caii în schimbul unui ban frumos. L-am auzit spunând:

— Oh! Mulțumesc, domnii mei!

Cu cât ne îndepărtam mai mult de han, cu atât se împuținau trecătorii. Noaptea, oamenii de bună credință se duseseră acasă. Am ajuns la poarta cetății la galop. Pe când mă întrebam cum să facem ca gărzile să ne deschidă, porțile începură să se deschidă, iar Gotran se aruncă în interiorul cetății. Zgomotul copitelor cailor răsunau în noapte, între pereții caselor. Aveam impresia că sunt în mijlocul unei armate în timp ce nu eram decât noi doi. Ajunși în fața palatului, se întâmplă din nou același lucru: porțile se deschiseră în fața noastră. La grajduri, Mathias, slujnicul cu care făcusem cunoștință cu câteva ore mai devreme, veni spre noi pentru a se ocupa de caii noștri. Gontran, tot poruncitor, îmi spuse:

— Repede, să urcăm.

Și mă ghidă prin palat până la cabinetul cancelarului. Nu înțelegeam deloc ce se întâmpla, dar eram sigur că intrasem într-o aventură mult mai palpitantă decât îmi imaginasem cu câteva ore mai devreme.